

Να βάλει «στο γύψο» μια και καλή την σπουδάζουσα νεολαία επιδιώκει ο πρόεδρος του Πανεπιστημίου Αθηνών, Θ. Φορτσάκης.

Ο «πρόεδρος των ΜΑΤ», όπως έγινε γνωστός από την αγάπη που τρέφει για τις δυνάμεις καταστολής, μετά τον επανειλημμένο αποκλεισμό του Ιδρύματος από γαλαζοπράσινες διμοιρίες κατ' εντολή του, αποφάσισε ότι εκτός από τις κινητοποιήσεις και οι ίδιες οι διαδικασίες των Φοιτητικών Συλλόγων δεν είναι «του γούστου του», και ως εκ τούτου αποφασίζει και διατάσσει την κατάργησή τους, μέσω της αντικατάστασης των Γενικών Συνελεύσεων από... ηλεκτρονικές ψηφοφορίες(!)

Συγκεκριμένα, σε ανακοίνωση που εξέδωσε η Πρυτανεία του ΕΚΠΑ, η οποία αποπνέει το πνεύμα του φυρερίσκου επικεφαλής του ιδρύματος, αναφέρονται τα εξής:

«Υπό συνθήκες δημοκρατίας δεν μπορεί να είναι ανεκτή ούτε η βίαιη κατάληψη των πανεπιστημιακών χώρων (και ο σταθερός κίνδυνος φθορών τους όπως επανειλημμένα συνέβη στο παρελθόν) ούτε βέβαια η παραχάραξη της δημοκρατίας με διάφορους τρόπους, αλλά ακριβώς στο πνεύμα του Πολυτεχνείου του 1973 αποτελεί επιτακτικό αίτημα απλής λογικής η αποκατάστασή της.

»Από την πλευρά τους οι πρυτανικές αρχές του ΕΚΠΑ θα εισηγηθούν προς τις επί μέρους Σχολές την περιοδική διεξαγωγή ηλεκτρονικών δημοψηφισμάτων κατά Τμήματα, ώστε να δοθεί επιτέλους η δυνατότητα στην πλειοψηφία των φοιτητών/-τριών να αποφασίζουν όλοι απ' ευθείας ως προς την εκάστοτε διακοπή των μαθημάτων που ορισμένοι προτείνουν κι επιτήδεια επιβάλλουν. Πρέπει να δοθεί στη δημοκρατική πλειοψηφία η σύγχρονη δυνατότητα να μιλήσει και να χειρισθεί τις τύχες της αναλαμβάνοντας τις ευθύνες της. Η έξοδος από το τέλμα μη δημοκρατικών πρακτικών δεν είναι ο δρόμος της οποιασδήποτε βίας εντός

των πανεπιστημιακών χώρων, αλλά μόνον η απαρέγκλιτη εφαρμογή των νόμων μιας δημοκρατικής πολιτείας. Είναι καθήκον όλων μας να τη στηρίξουμε, με στοργή και τόλμη. Αλλιώς η φάρσα μπορεί να εξελιχθεί κι αυτή σε δράμα, μοιραίων κι άβουλων αντάμα».

»Στον Μαρξ ανάγεται η περίφημη παρατήρηση ότι τα ιστορικά γεγονότα συμβαίνουν κάποτε σε πρώτη εκδοχή ως δράμα και σε δεύτερη ως φάρσα. Είναι αδύνατο να μη θυμηθεί κανείς αυτή τη σκέψη βιώνοντας τους τρέχοντες κλυδωνισμούς των σημερινών ελληνικών πανεπιστημίων.

»Το 1973 μια φοιτητική εξέγερση που έκανε το ιστορικό κτήριο του Πολυτεχνείου φρούριο ελευθερίας ενάντια σε μια στρατιωτική δικτατορία και τις προσχηματικές μεταλλάξεις της έγραψε ιστορία αντίστασης, ανθρωπιάς και υπευθυνότητας της σπουδάζουσας νεολαίας και όσων αγκάλιασαν την προσπάθειά της. Και σήμερα και πάντα αξίζει να θυμόμαστε εκείνα τα παιδιά που δεν συμβιβάστηκαν κι οδήγησαν τον τόπο πίσω στη δημοκρατία με την παρέμβασή τους. Τα νιάτα συνέβαλαν τότε αποφασιστικά κι αναμφισβήτητα στην αποκατάσταση συνθηκών ελευθερίας και νομιμότητας στη χώρα μας, κι η ευγνωμοσύνη γι' αυτό είναι σταθερή.

»Πώς πρέπει όμως να τιμούμε εκείνο το θαρραλέο κι έντιμο παράδειγμα; Με την προάσπιση της δημοκρατίας και την τήρηση των κανόνων της. Γιατί δημοκρατία χωρίς κανόνες και νόμους δεν μπορεί να σταθεί, μπορεί μόνον να τραυματισθεί και να απαξιωθεί εκ των έσω. Τι κυρίως περιμένει, έχει δικαίωμα να περιμένει το σύνολο των δημοκρατικών πολιτών αυτής της χώρας, που παραδοσιακά σέβονται και σταθερά υποστηρίζουν την παιδεία του λαού και τον θεσμό του δημόσιου πανεπιστημίου ως την ανώτατη έκφρασή της, από όλους τους υπεύθυνους για την πορεία της; Την έμπρακτη στήριξή της με κάθε τρόπο.

» Είναι σαφές σε όλους ότι η παρούσα συγκυρία δεν παρέχει τις δυνατότητες εκείνες που θα άξιζαν τα ελληνικά πανεπιστήμια. Αλλεπάλληλα πλήγματα οικονομικού υποσιτισμού και στελεχικών περικοπών, παράλληλα με παλιές εγγενείς κι επίκτητες αδυναμίες και δυσλειτουργίες, έχουν φέρει το ελληνικό δημόσιο πανεπιστήμιο σε κατάσταση κρίσιμη. Η στάση της πολιτείας είναι συχνά αμήχανη και κάποτε σχεδόν αδιάφορη. Το πανεπιστήμιο αντιμετωπίζεται όχι ως βασικός μοχλός ανάπτυξης της χώρας αλλά, μυωπικά, ως μη ανταποδοτική επένδυση ως προς τις πιεστικές βραχυπρόθεσμες ανάγκες» τονίζεται στο ίδιο

κείμενο.

»Όμως και τραυματισμένο το ελληνικό δημόσιο πανεπιστήμιο οφείλει και κατορθώνει ν' αποδίδει σημαντικούς και διεθνώς αναγνωριζόμενους καρπούς και να συμβάλλει σταθερά στην πρόοδο της χώρας, υπό ένα βασικό όρο: να μπορεί στοιχειωδώς να λειτουργήσει. Δεν το βοηθεί λοιπόν οποιαδήποτε διακοπή προσφοράς των υπηρεσιών του, έστω και μιας μέρας, με την επίκληση οποιωνδήποτε, δικαιολογημένων ή όχι, διεκδικήσεων. Είναι δε πράξη όχι μίμησης άλλοτε ηρωικών προτύπων αλλά έσχατης ανευθυνότητας να εμποδίζεται η δράση του με τις περιβόητες πια 'καταλήψεις'.

» Οι ενέργειες αυτές αντιστρατεύονται κάθε έννοια δημοκρατικής λογικής και με τα χρόνια έχουν εξελιχθεί σε μια ακόμη επικίνδυνη γραφικότητα της χώρας μας. Μειοψηφικές ομάδες φοιτητών με επιτήδεια χάλκευση δημοκρατικών διαδικασιών, τετραπέρατοι ήδη σκηνοθέτες μιας εικονικής φοιτητικής δημοκρατίας, περιβάλλονται επί χρόνια ένα πλασματικό μανδύα δημοκρατικής νομιμοποίησης κι επιμένουν να παίζουν τον ρόλο των κλειδοκρατόρων των ανώτατων εκπαιδευτικών ιδρυμάτων. Όποιος τολμήσει ν'αμφισβητήσει αυτές τους τις πρακτικές και να επισημάνει τις ολέθριες συνέπειές τους (από άποψη καθαρά παιδευτική αλλά σωρευτικά και οικονομική), στιγματίζεται εύκολα ως αντιδραστικός, χουντικός και άλλα παρόμοια. Η παράλυση των πανεπιστημίων παρουσιάζεται αδίστακτα ως αγώνας προόδου τους, για τη διεξαγωγή του οποίου κανένας φραγμός δεν δικαιολογείται.

»Είναι σαφές ότι η Ελλάδα και τα ΑΕΙ του 2014 βρίσκονται πια στους αντίποδες του πνεύματος και των διεκδικήσεων του Πολυτεχνείου του 1973. Τη θέση μιας πραγματικής επιθυμίας επαναφοράς της δημοκρατίας και στήριξης της γνώσης ως εργαλείου φωτισμού του λαού έχει πάρει στα χέρια ορισμένων θλιβερών δήθεν απογόνων εκείνων των αγωνιστών η προσπάθεια ανάσχεσης κάθε πορείας προς τα εμπρός και κάθε πραγματικής δημοκρατικής διαδικασίας. Δεν τους ενδιαφέρει κανένας γνήσιος διάλογος, κανενός είδους συναναζήτηση λύσεων στα υπαρκτά προβλήματα. Κραυγάζουν άρα υπάρχουν, παρεμποδίζουν άρα (αυτο)δικαιώνονται, ενώ η ανώτατη παιδεία αυτοχειριάζεται όσο τους αφορά».

»Είναι επομένως υποχρέωση των πανεπιστημιακών αρχών που έχουν νόμιμα εκλεγεί για να βελτιώσουν την κατάσταση των ιδρυμάτων τους, να θέσουν ένα τέρμα σ' αυτή την απαράδεκτη κατάσταση. Το Πανεπιστήμιο Αθηνών απευθύνει

έκκληση προς την πλειοψηφία των φοιτητών, την πολιτεία και την ελληνική κοινωνία να βοηθήσουν προς αυτή την κατεύθυνση».

Η συνταγή γνωστή: Λίγη κινδυνολογία για «καταστροφές στα κτήρια», μπόλικο ξαναγράψιμο της ιστορίας ώστε να «συμφωνεί μαζί μας» (αλλιώς τόσο το χειρότερο για την ίδια), μια αναφορά στον Μαρξ που βρήκαμε στο ίντερνετ (εκτός κι αν έχει διαβάσει την 18η Μπρυμαίρ, πράγμα που ίσως εξηγεί πώς την είδε Βοναπάρτης), λίγη κλάψα για την υποχρηματοδότηση (απόρροια της πολιτικής που στηρίζει με νύχια και με δόντια) και έτοιμη μια σούπα της οποίας το «ζουμί» είναι ένα: σκάσε και κολύμπα.

Γιατί αυτό είναι που θέλει να επιβάλει ο Φορτσάκης: Ένα πανεπιστήμιο - νεκροταφείο, που καμιά αγωνιστική φωνή, καμιά αγωνιστική διεκδίκηση να μην μπορεί να ενοχλήσει τους κάθε λογής «χορηγούς» που περιμένουν σαν κοράκια να εμπεδωθεί το δόγμα «νόμος και τάξη» για να πέσουν με τα μούτρα στο νέο πεδίο κερδοφορίας που ανοίγεται μπροστά τους, από τις υλικοτεχνικές υποδομές των ιδρυμάτων και τη τσάμπα εργασία των σπουδαστών.

Δεν είναι τυχαίο ότι το ΕΘΝΟΣ πριν λίγες μέρες έγραφε: “Στο Πανεπιστήμιο Αθηνών βρίσκεται σε εξέλιξη η πλήρης καταγραφή της ακίνητης περιουσίας του ιδρύματος, προκειμένου να την εκμεταλλευτεί είτε μέσω ενοικίασης είτε πώλησης κτιρίων. Ταυτόχρονα, υπάρχουν 5 προτάσεις από ιδιώτες για τη δημιουργία επωνύμων εδρών και άλλες δύο στα σκαριά.”

Αποτελεί δε ο Φορτσάκης και «λαγό» της κυβέρνησης στην ευρύτερη επίθεση που ετοιμάζει την επόμενη περίοδο, από κοινού με την ΕΕ και το ΔΝΤ, ενάντια στους εργαζόμενους με τον αντισυνδικαλιστικό νόμο, που επί της ουσίας καταργεί το δικαίωμα του συνδικαλισμού.

Γι’ αυτό, απέναντί του ας μη βρει μόνο τους φοιτητές του Ιδρύματος, ούτε μόνο του το φοιτητικό κίνημα. Ο αγώνας που δίνει αυτή τη στιγμή η σπουδάζουσα νεολαία είναι, περισσότερο από ποτέ, αγώνας όλου του κόσμου της εργασίας.

Γ.Μ.